

Klaproos in een korenveld

Vanmiddag zag ik het weer even: je lach onbezorgd en sprankelend, echte vreugde in je blik; als de plotselinge weerkaatsing van het licht op rimpelend water, als een vlekje zon op het beschaduwde bospad. Op dat moment wist ik: er komen weer dagen, gesprekken, ontmoetingen waarop het afgelopen jaar slechts een vage herinnering zal zijn, onscherpe plaatjes in ons levensboek.

Ach ja, dat boek met die sterke, leren band; de eerste pagina's haast onleesbaar met af en toe een scherp beeld. Weet je nog hoe we veel te vroeg wakker werden en door het raam naar buiten klommen omdat de lente ons riep; zachtjes, om niemand te wekken. Dan krasten we met gekleurde steentjes over de stoeptegels en verzamelden het rode, gele en zwarte poeder. Voorzichtig deden we het in plastic bakjes om later verf van te maken. Of toverdrankjes, want ik was, nee jij, nee ik, nou goed dan, wij waren allebei de heks.

Paragrafen later liepen we ieder een ander pad en kwamen we elkaar weer tegen bij een wegwijzer. Dan ging jij weer enthousiast linksom om even later vol overtuiging rechtsaf te slaan tot jouw route je ver buiten Nederland had gebracht. En vanaf toen lagen onze pagina's weer dicht naast elkaar. In dat hoofdstuk waren we al lang niet meer twee meisjes, die een hut hadden in de kroon van de oude knotwilg. Onze dagen waren vol verantwoordelijkheid gestroomd. Vier prachtige kinderen bepaalden onze keuzes, maakten dat de dagen snel, steeds sneller, gingen.

Ik kijk naar de grijze krulhaartjes die je hoofdhuid heroveren en een nieuw begin beloven, als de kleine, zachte blaadjes die de kale takken een groene glans geven. Ik sla de bladzijde om naar een nieuw hoofdstuk. Hoeveel het er nog zijn, dat weten we niet. Dat ze bijzonder zijn, daarvan ben ik overtuigd. Want jij, mijn zusje, zo heel vertrouwd en toch zo anders dan ik, jij bent als een enkele klaproos in een korenveld.